

SLAVENEC.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 glđ., za pol leta 8 glđ., za četrt leta 4 glđ., za en mesec 1 glđ. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 glđ., za pol leta 6 glđ., za četrt leta 3 glđ., za en mesec 1 glđ. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 glđ. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 23.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenš nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 192.

V Ljubljani, v petek 23. avgusta 1889.

Letnik XVII.

Rumunija.

„Corr. Balc.“ objavlja, kakor trdi, iz jako zanesljivega bukareškega vira nastopni dopis:

Inozemsko časopisje si je menda postavilo za nalog, da o balkanskih narodih razširja najnevarnejša obrekovanja, in tudi Rumunija je dostikrat predmet nezmisljenih bajk v nemških in avstro-ogerskih listih. V najnovejšem času se z veliko vstrajnostjo objavlja trditve, da sedanja vlada ruje zoper prestol in da je slepo sredstvo v rokah Rusije. Seveda je eno kakor drugo popolnoma neresnično. Ministerstvo Katargijevo ima zaupanje korone ter je bilo na krmilo poklicano na podlagi parlamentne večine obeh zbornic, vživa tedaj v isti meri tudi zaupanje dežele. Zakaj se je s strani nemškega in avstro-ogerskega časopisja pričel zoper njega takó ljut boj, ni popolnoma jasno. Res je sicer, da se od Katargijevega ministerstva ne more pričakovati pridružitve trodržavni zvezi zoper Rusijo. Toda motijo se na Dunaji in v Budimpešti, če mislijo, da je sploh kako rodoljubno rumunsko ministerstvo mogoče, ki bi moglo takó daleč iti, da bi se brezpogojno udalo interesom osrednjih držav ter s tem postavilo na politično stališče, ki bi bilo enakega pomena, kakor ko bi Rumunija Rusiji napovedala vojsko. K taki politiki lastnega žrtvovanja, ki bi se lahko imenovala politika samomora, ni nobeden rumunski rodoljub pripravljen, in ko bi se moglo misliti, da bi hotel kralj kedaj deželi odkazati tako politično smer, razbili bi se ti njegovi nameni naravnost ob okoliščini, ker bi ne mogel najti ministrov, ki bi prevzeli izvršitev takó pogubonosnega programa. Rumunska vlada ne more opravljati niti poslov trodržavne zveze, niti onih Rusije, marveč mora edino le korakati po poti, katero so jej odkazale rumunske koristi. V Rumuniji more biti na krmilu le tako ministerstvo, ki zasleduje rumunsko politiko, kakor more biti v Srbiji na krmilu kabinet, ki si je zapisal na svoj prapor narodno politiko srbskega naroda. Rumunci

nočejo biti orožje za Rusijo niti zoper Rusijo. Razprtije, ki so mej takó zvanimi osrednjimi državami in Rusijo, naj poravnajo ti veliki gospodje sami. Male države, ki bi se hotele vmešavati v ta prepir velesil, razdrobile bi se kakor med dvema mlinškima kamnoma. Države ob dolenjem Dunavu in na balkanskem poluotoku morajo smatrati za svoj najvažnejši nalog, da ostanejo v prepiru velesil nevtralne in da se bo veliki odločilni boj bil ob Reni ali Visli, ne pa ob Dunavu ali na balkanskih tleh. Na to morajo balkanski narodi v prvi vrsti delati, da Balkana in sploh evropskega jugovzhoda ne bodo zadela opustošenja in strahovitosti svetovne vojske. Če se hočejo velike evropske vojaške sile za prvenstvo in hegemonijo v Evropi poskusiti, ovirati jih v teh bojnih namerah ne morejo male balkanske države. Pač pa je želja opravičena, da izvrše ta strašni dvoboj na lastnih tleh in ga ne uprizoré v mirovnih in nevedeleženih deželah ob dolenjem Dunavu in na Balkanu ter s tem zanesó bakljo opustoševanj v pokrajine, ki nimajo nikakoršnih neposrednih interesov pri tem boji za prvenstvo v Evropi.

Družbe sv. Cirila in Metoda redna IV. velika skupščina na Bledu dné 8. avgusta 1889.

(Dalje in konec.)

Tajnik potem pojasni še razmero mej „Kathol. Schulverein-om“ in mej „Družbo sv. Cirila in Metoda“. Prvega pokrovitelji so prečastni škofje dunajske provincije in ga podpirajo s priporočili v svojih dijecezanskih listih (celó tržaški uradni list ga je priporočal). Tudi naša družba se je po svojih poslanstvih zglasila pri vseh prečastnih vladikah po slovenski zemlji, razložila jim društveni namen ter zagotovila pospeševati slovensko šolstvo le na podlagi naše katoliške vere. Povsod je bila milostljivo sprejeta ter jej obljubljená podpora. V principih simpatizuje „Družba sv. Cirila in Metoda“ s „Kathol. Schulverein-om“. Vse to je tajnik v zasobnem po-

govoru z naše družbe pokroviteljem, g. Sim. Pogačarjem, ki zdaj biva na Dunaji in se po nekoliko tudi bavi v pisarni „Kathol. Schulverein-a“, pojasnil ter bil z njim istega mnenja. To društvo se bojuje za konfesionalno šolo, ker nemških šol imajo itak povsod dovolj — še celó v nenemških krajih; naša družba pa se poteguje za konfesionalno in slovensko šolo domá pri nas na Slovenskem, kjer se nam kratijo pravice. Ako nam „Katholischer Schulverein“ želi prihiteti z denarjem na pomoč, bomo to z veseljem pozdravljali. Saj itak mi ubožni Slovenci od drugod malokdaj kaj dobimo; pač pa drugam radi po svojih močéh darujemo, kakor spridužujejo razni izkazi po časnikih in letnih poročilih. — Sicer pa tudi on misli, da naj ta zadeva, ako bo treba, pride v razgovor in določitev v glavni skupščini, s čemur se vsi zborovalci zadovolé.

Skupščinar A. Kalan potem izreče v imenu navzočih družbenikov iskreno zahvalo prvomestniku prof. T. Zupanu, ki tako izvrstno vodi družbo, tajniku A. Žlogarju in blagajniku dr. J. Vošnjaku, katera tako vestno in brezplačno opravljata svoj težavni, čestokrat obširni posel. — Zborovalci se soglasno mej oběnim odobravanjem pridružio tej zahvali.

Prvomestnik omenja, da ne toliko njemu gre hvala, marveč vrlemu našemu starosti, podpredsedniku L. Svetcu, ki mu je zasloba v vseh juridičnih zadevah. (Živio, slava!)

Na to prvomestnik nadaljuje:

„Srčno se zahvaljujem čast. blejski podružnici in vsem gorenjskim domoljubom za prijazni sprejem; hvala podružničnemu načelniku, prečast. dekanu Razboršku, ki je na otoku Blejskega jezera sami prevzel božjo službo družbi, ki je — Boga, cesarja in domovino vseskozi pred očmi — zidana po pravilih na katoliško-narodni podlagi. Domoljubno priznanje vsem čast. zastopnikom podružin, došlim sém iz vseh slovenskih pokrajin k IV. veliki skupščini družbe sv. Cirila in Metoda. — Srčna zahvala

LISTEK.

Oče Luka Imbrišinovič.

V spomin dvestoletnice osvobojenja Slavonije.

Po R. Lopašicu priobčel Iv. St.

(Dalje)

Po smrti patra Petra Nikolića († 1675) je izbral škof Martin Borković za svojega vikarja v turški Slavoniji takrat že vsestransko cenjenega L. Imbrišinovića, ki je vršil častno in požrtvovalno ta odlični ali v tedanjih okolištinah jako težki poklic skoz več nego 20 let vse do svoje smrti. Škofiji zagrebški je ostal Imbrišinovič veren in udan tudi takrat, ko je drugače jako zaslužni ali po naravi preveč nagli škof Nikola Ogranić, tudi rodom Požežanu, z neobično silo začel prisvajati za škofijo bosansko vso Slavonijo, dapač vse kraje do Kolpe, ki so bili pod turško oblastjo. Žalibog, da je kot škofov namestnik imel tudi mnogo muk z grško-iztočnimi vladikami, ki so takrat stolovali v samostanu Remete poleg Orahovice. Oni so smatrali kakor škofje bosenski katolike za svoje podložne, a ker so bili većinoma Grki fanarioti in nametniki slavenskemu narodu, zahtevali so i od patrov i od katolikov razne davke ter jih izterjevali nemilosrdno s pomočjo turških poglavarjev. V tej stiski in bēdi

je iskal in našel Imbrišinovič pomoč pri škofih zagrebških, ki niso mogli večkrat drugače pomagati, nego da so popravili storjeno škodo s pripisanim denarjem.

Strašno žalostno je bilo stanje kristijanov slavonskih, katerih niso mogli osvoboditi od turške sile znameniti junaci Ilić, Kolaković, Lapsanović, Delimanić in drugi slavni slavonski vitezi, čeravno so se žrtvovali na čelu hrabrim vstaškim četam v borbi proti Turkom. Slavonski in bosenski rodoljubi so konečno pričakovali rešitve edino še od jednokrvnih bratov iz Hrvatske, kjer sta se ravno takrat proslavila bana Peter in Nikola Zrinski s sijajnimi in velikimi zmagami nad Turki, in pa od dunajskega cesarja, ki je vladal tudi na Ogerskem in Hrvatskem. Že od mladih svojih dni je občeval Imbrišinovič z duhovnimi in posvetnimi poglavarji v bližnji Hrvatski, sporočal jim o znamenitih dogodjajih v turškem cesarstvu ter opozarjal na nevarne nakane turške. Še dandanes je shranjenih mnogo Imbrišinovičevih poslanic, poslanih zagrebškemu škofu in krajiškemu zapovedniku iz Velike in kasneje iz Požege, kamor se je bil on preselil leta 1681 na željo svojih someščanov, da opravlja službo božjo še s tremi drugimi duhovniki. Ko pa ni mogel s pisanjem dovolj opraviti, ampak je bila za to potrebna živa beseda, potoval je osobno v

Zagreb, Varaždin in celó na Dunaj na cesarski dvor in do papeževega nuncija, da izpregovori o nadlogah slavonskih kristijanov. Glasnici njegovi so bili deloma frančiškani, potujoči do Koprivnice, kjer je bil že takrat tudi frančiškanski samostan, deloma pa svetovnjaci. Posebej se spominja neki posebno veren in neustrašljiv glasnik, po imenu Hrelja, ki je večkrat prenašal pisma v votlej palici na krščansko stran. To delovanje Imbrišinovičevó pa ni ostalo tajno. Turki so ga nekolikokrat zaprli in pretepli. Izdajstvom je prišel zopet 1. oktobra 1680 v Požege v temnico, kjer je preživel osemnajst dni ter se je rešil iz nje komaj še-le po zagovarjanju neklih odličnih in mogočnih Turkov, s katerimi je prijateljeval; vendar pa je zato moral plačati samostan velički 210 cesarskih cekinov odkupnine.

Najnevarnejše je bilo delovanje za Imbrišinovića leta 1682, ko se je začela velika turška vojska. V živih slikah je načrtal oče Luka v svojih pismih na škofa zagrebškega ogromne priprave turških čet in prelaz turške vojske skoz Slavonijo na Osek. Vso to ogromno vojsko so morali kristijani na potu hraniti ter dajati jej na tisoče predpreg. Čeravno je Imbrišinovič mislil, da se tolikej turške vojski ne bo mogla upreti nobena sila na svetu, vendar ni postal malodušen, niti je zdvojil o konečnem osvobojenju kristijanov. (Dalje sledi.)

minola narodna slavnost odkritja Levstikovega spomenika. Kako se je izvršila, to vedo najboljše vdeleženci sami, drugi pa iz poročil v raznih časnikih.

Ko bi bil kateri tujec vračujoč se iz Velikih Lašč na Rašici krenil na levo malo navzdol držečo cesto, peljala bi ga skoz ozko dolino, med malimi hribečki in na levo ležečimi travniki, ob katerih se tiho pomiče mal potok. Potem pa je grič pri griču, na katerih iz sadnega drevja gledajo majhne prijazne vasice veliko-laške župnije. Po malih ovinkih pripelje slednjič po dobri pol uri hodá na mostič pri málinu, kjer se še-le more zagledati prijazen med ozko dolino samoč stoječ 592 m. visok hrib Rob, ob vznožji katerega je majhna vas istega imena.

Na vrhu hriba pa stoji ne velika, a lepa cerkev Bl. D. M., ponosno zroč na svoje sosedje; kajti ona praznuje letos stoletnico, odkar je župnijska cerkev. Pred sto leti bila je še podružnica veliki župniji škcejjanski. Prezidali so jo za časa župnika Jurija Tomé-ta 1825—1846. l., ker popred je bila le bolj kapeli podobna. Blagoslovljena je bila od mil. gosp. knezoškofa Antona Alojzija Wolfa 26. junija 1845.

V teku teh let je že bilo potreba mnogo popravit. Tudi križev pot je bil silno slab in pomanjkljiv. Dasiravno so tukaj većinoma ubožni, a za božjo čast vneti prebivalci, ki radi žrtvujejo, kar gré za cerkveno reč, vendar so po prizadevanji sedanjega č. g. župnika dali lepo popraviti in od zunaj in znotraj prenoviti cerkev k jubileju stoletnice obstanka župnije; ob enem se bode tudi blagoslovil novi križev pct, kateri je jako lep in dragocen, ter bode krasno dičil našo cerkev. Ta dvojna cerkvena slovesnost se bode praznovala prihodnjo nedeljo 25. t. m. Toliko bodi povedano o neznatnem našem Robu in o skromni naši slavnosti, v spomin na redki, imenitni praznik, katerega praznujemo.

Mnogo je bilo slišati in čitati po časopisih, kako grozne nevihte so koncem p. m. razgrajale po vsej deželi, in kako veliko škodo ste napravili toča in voda, kako grozno je gospodovala strela. Kakó velika nesreča za dotične kraje! Ubogi ljudje so res pomilovanja vredni in pomoči potrebni. Tukaj se pač smemo srečne imenovati, akoravno je tudi v istem času tukaj nevihta razsajala in močno deževalo, da je tukajšnji potok stopil čez strugo, vendar ni napravila posebne škode, kakor da je voda par vóz sena odnesla. Žito so ljudje srečno spravili domov. S kako hvaležnostjo se pač more kmetovalec ozreti proti nebu ter se z dna srca Bogu zahvaliti za toliko dobroto, da mu je ohranil z velikim trudom dobljeni pridelek. —a.

Z Dobrove, dné 10. avgusta. *) Večer dné 3. in dan 4. t. m. sta bila za dobrovsko farno pravi čas božjega obiskovanja. S Črnega vrha tam gori v hribih nad Polhovim gradcem prispeli so kmalu po „Zdrava Mariji“ zvečer dné 3. t. m. le-sèm doli na prijazno Dobrovo prevzvišeni gospod knezoškof ljubljanski.

Občinski odbor, na čelu mu gosp. župan Miha Novak, bil je šel Nj. prevzvišenosti do farne meje (Žirovnika v Gabriji) naproti. Tu pozdravil je g. župan prevzvišenega vladiko tako-le: „Prevzvišeni g. knezoškof! Dovolite, da Vas v imenu dobrovske občine v duhu ponižne udanosti pozdraviti smem. Trenotka Vašega apostolskega obiska pričakovali smo vže prav željno, ta preiskrena želja spolnila se nam je, hvala Bogu! Zagotavljam Vašo apostolsko prevzvišenost, da so tukajšnji občinarji vsi od prvega do zadnjega Vam, prevzvišenemu apostolskemu pastirju, in materi sveti cerkvi iz dna svojih src popolno udani ter da jih od verskih resnic prav nobena sila odvrniti ne more.

Želim iz celega srca, da bi tudi Vaša prevzvišenost iz dobrovske fare in občine najboljše vtise s saboj na dom vzeli! Bog in pomoč njegova bodi vedno z Vami!

Prosim, da nam vsem skupaj apostolski blagoslov podeliti izvolite!*

Vozovi so se zasedli in slavnostni sprevod premilostnega vladike prične se pomikati dalje doli proti gabrskej cerkvi, Švici in Dobrovi. Gabričanje pričakovali so svojega višjega dušnega pastirja pri podružnici sv. Janeza Krstnika ob cesti s prižganimi svečami. Posebno odlikovala se je pa vas Švica ob sprejemu mil. gosp. knezoškofa; bila je vsa razsvetljena, prebivalci njeni so pa ob cesti zbrani pričakovali s prižganimi svečami. Zares krasno-ginljiv prizor! Malnerjeva hiša odlikovala se je posebno s

tem, da je most preko Gradašice ves z vencí opletla in krasno razsvetlila. Ves ta prizor in izraz prave ljubezni so premilostljivi g. apostolski poslanec z nekim posebnim zanimanjem in veseljem opazovali.

Kar zagomé topiči na hribcu pod farovžem, zvonovi farne cerkve v veličastnem pritrkavanju zapójo in v par minutah bili so prevzvišeni vladika v našej sredi pred znamenjem pod farovžem, kjer smo jih pričakovali z domačima č. g. dušnima pastirjemv, 200 šolskimi otroci in množico odraslih ljudi obojega spola iz domače in drugih bližnjih vasi. Prvi pozdravijo prevzvišenega g. knezoškofa s kaj ginljivimi besedami naš prezaslužni gospod župnik Jernej Babnik. Nato pozdravi belo oblečena deklica v imenu šolske mladine njihovo prevzvišenost sledeče: „Hvaljen bodi Jezus Kristus! Premilostljivi gospod knezoškof! Dovolite mi, Vaša prevzvišenost, da Vas v svojem in svojih tovarišev in tovarišic imenu prav po otroče priprosto pozdraviti in ogorviti smem. Mi otroci s svojimi stariši najbolj zapupno govorimo. Vi ste naš duhovni oče, sveta cerkev pa naša duhovna mati. Oče in mati pa svojim otrokom, kadar od kod pridejo, navadno tudi kaj prinesejo. Gotovo prinesli ste, prevzvišeni oče, nam kaj posebnega. — To Vaše neprecenljivo darilo za nas male otroke je: blagoslov božji in pa potrditev v svetey veri. Kako presrečni smo, ker nas bode te jutri na duhu tako bogato obdarovali. Mi smo še prav slabotni otroci; Vi, prevzvišeni apostolski naš oče, spremenite nas v krepke in dobro oborožene vojščake Kristusove. Vsakdo mora se vojskovati; otroci svete vere pa z dušnimi sovražniki. — Ščit zoper dušne sovražnike nam Vi v zakramentu svete birme podelite; sveti Duh nas bode potrdil. Pod Kristusovo zastavo bode mo se krepko bojevali in srečno zmagali.

Obetam Vam sveto, da hočemo Vam, prevzvišeni oče, in pa materi sveti cerkvi — svojim duhovnim starišem — vedno zvesti sinovi in pokorne hčerke ostati.

Dobri otroci radi molijo za svoje skrbne stariše; tudi mi bode mo za Vas in za sveto cerkev vedno prav goreče Boga prosili. Prosim pa tudi Vas, apostolski naš oče, prav goreče, da se bode te nas, naših dobrih starišev, naših duhovnih in svetnih učiteljev v svojih molitvah dobrotno spominjali in nas vse skupaj blagoslovili.“ (Zbrana množica poklekne in prejme apostolski blagoslov.) Deklica nadaljuje:

„Bog blagoslovi in ohrani še mnoga leta
Nam našega prevzvišenega duhovnega očeta.“

Podá jim krasen šop umetnih cvetlic.

Ta otroški ogovor in pozdrav poslušali so premilostljivi z ganjenim srcem ter ob sklepu nekako tako-le rekli: „Zahvaljujem se ti, dobra in pridna deklica, prav srčno za tako krasne in lepo govorjene besede; Bog daj, da bi se tudi popolno uresničile.“

Potem uvrsté se šolski otroci z zelenimi lipovimi vejicami v rokah za šolsko zastavo in slavnostni sprevod pomikal se je v krasno ozaljšano farno cerkev. Pomolj vile g. deželnega glavarja bil je krasno razsvetljen.

Druzega dné, 4. t. m., opravili so zjutraj ob 8. uri prevzvišeni vladika sveto daritev. Nato bilo je izpraševanje otrok.

Potem šli so premilostljivi vladika zaužit mali zajutrek. Ob tej priliki dohitela je tukajšnjo šolo čast, kakoršna še popreje nikdar ne, ker prvokrat od časa njenega obstanka mudil se je nekoliko minut višji dušni pastir v njenih prostorih.

Birmanih je bilo 64 otrok iz domače fare.

Naš gospod župnik preskrbeli so primerno kosilo, katerega se je vdeležil tudi naš p. n. g. deželni glavar dr. Josip Poklukar.

Po dokončani popoldanski službi božji blagoslovili so mil. g. knezoškof prekrasen nov križ na pokopališču. Ta križ s prelepo podobo Izveličarjevo naredil je g. Jernej Trnovec, podobar v Polhovem gradcu. Delo samo mojstra najbolj hvali in priporočá; ta mojster je točen in gledé plačila zelo soliden; naj bode s tem povsod najtopleje priporočen.

Podstavo križu izklesal je g. Vodnik iz Podutika; tudi to delo je svojega mojstra vredno.

Okolu ½6. ure zvečer odpeljali so se od nas prevzvišeni vladika s svojim spremstvom med gromenjem topičev in veličastnim pritrkavanjem zvonov. Slavolokov je bilo postavljenih 22.

Vseh mlajev bilo je 82, s katerih so vihrale cerkvene, narodne in cesarske zastave. Med temi bile so nekatere tudi nad 10 metrov dolge. Šolska hiša je bila s zastavami in zelenjem po oknih kaj lepo okrašena; pot od te naprej obdajali so gosti

in visoki mlaji, a mlaje vezali so pa lepi zeleni vencí. Prekrasna venca bila sta tudi v cerkvi.

Mlaje preskrbeli in postavili so na dotičnih mestih možje in fantje, vence v farni cerkvi, ob mlajih in drugod pa domača dekleta iz Dobrove, Stranske vasi, Gabrija, Švice, Rozor in Kozarij. Slava jim vsem skupaj! Prav pošteno so se obnesli od prvega do zadnjega!

Da se ob tem slavnostnem času tukaj s smodnikom štedilo nj, umeje se samo ob sebi.

Premilostni vladika pridobili so si srca vseh tukajšnjih faranov s svojo ponižnostjo, pobožnostjo in krotkostjo v nerazvezljivo ljubezen.

Pravica in poštenost ovenča se, zvijača in zlobnost pa osramoti samega sebe — tak je božji in naravni zakon.

Dnevne novice.

(Imenovanja.) Suptenta na ljubljanski gimnaziji g. dr. Lovro Požar in g. Karol Šega sta imenovana pravima učiteljema na gimnaziji v Novem mestu. Profesor na novomeški gimnaziji gospod A. Kerer je premeščen na gimnazijo v Feldkirch. Ravnatelj na gimnaziji v Gorici je imenovan g. Henrik Gross, profesor na gimnaziji v Trstu.

(O pogodni obravnavi ob odkupu vžitnine) od vina, vinskega in sadnega mošta in mesa za 1890. leto, pogojno za leti 1891 in 1892, koje se bode v nastopnih davčnih okrajih vršile, objavlja c. kr. finančno ravnateljstvo za Kranjsko, da se bode za vsak okraj pogajalo posebej, in sicer v uradnih prostorih dotične c. kr. davkarije, oziroma glavne davkarije dné 20. septembra 1889 ob 9. uri dopoludne. Odkupnina od vina, vinskega in sadnega mošta in mesa znaša na leto skupaj za okraj: postojinski 9050 gld., škofjeloški 10.000 gld., brdski 6080 gld., kočevski 11.800 gld., veliko-laški 3800 gld., krški 9300 gld., idrijski 12.800 gld., kranjski 9120 gld., kostanjeviški 6150 gld., logaški 14.781 gld., mokrnoški 6110 gld., vrhniški 8200 gld., žužemberški 4500 gld., senožeški 4000 gld., zatiški 5350 gld., trebanjski 2700 gld., črnomaljski 6200 gld., ljubljanska okolica 24.800 gld., bistriški 5500 gld., kranjskogorski 2600 gld., loški 5200 gld., radovljiški 9600 gld., vipavski 4800 gld. Pri pogodni obravnavi mora biti navzoča večina vseh obdavčenih obrtnikov davčnega okraja, po osehah in obsegu obrtnij, in ta večina mora pogodbi pritriniti. Pooblaščenici obrtnikov morajo se izkazati s poverjenimi pooblastili. Povodom teh odkupnih obravnav se smejo vložiti tudi zakupne ponudbe. Na take ponudbe se bode pa le tedaj oziralo, ako presegajo zgoraj navedeno letno odkupnino za najmanj 10% (deset odstotkov) in če dojdejo finančnemu oblastvu tako pravočasno, da je mogoče ponujeno letno zakupnino vsaj 14 dni pred odkupno obravnavo obdavčenim obrtnikom naznaniti. V teh zakupnih ponudbah mora biti zakupnina za vsak okraj posebej s številkami in besedami navedena; kumulativne ponudbe, katere se glasijo skupaj na več okrajev, kakor tudi pogojne ponudbe sploh, niso dopuščene. Zakupni ponudbi mora biti priložna jamščina (vadium) v znesku 10 (desetih odstotkov) od ponujane zakupnine, in mora ista obsezati izrečno izjavo, da je ponujalec na svojo ponudbo tako dolgo vezan, dokler se mu ne naznani, je-li njegova ponudba sprejeta ali ne.

(Požar) v Godešičah je povzročil škode do 25.000 gld. Pogoreli so bili zavarovani za 8760 gl.

(Ogenj.) Dne 18. t. m. popoludne je posestniku Martinu Jakšetu v Malem Podlubnem pogorela hiša z gospodarskim poslopjem. Škode je do 1000 gld.; pogorelec je bil zavarovan za 350 gld. Zapalil je štiriletan otrok.

(Ogenj.) V terek popoludne so pogorele v Njegasternu, zgornji vasi pri Moravčah, štirim gospodarjem hiše z gospodarskimi poslopji. Gasiti ni bilo mogoče dosti, ker vode ni blizu. Pogorelo je vse: žito, mrva, obleka itd. Pogoreli so bili sicer zavarovani, toda za nezatne svote 200—500 gld.; škoda je torej velika. Pravijo, da so otroci zažgali.

(V Ormoži) je umrl tamošnji zdravnik, g. Jos. Seyfried. Bil je daleč okoli znana oseba, sicer pa ni imel dosti vpliva.

(V Mariboru) je v predmestji sv. Magdalene že nova jetnišnica in čaka svojih prebivalcev.

(Pomiloščenje.) Zaradi umora na smrt obsojena Liza Lahovnik je od presvetlega cesarja pomiloščena. Najvišje sodišče ji je naložilo 18 let težke ječe.

*) Zaostalo.

